

JAPONSKÝ ŠERM

– Kendžucu & Kašima No Tači

IV. DÍL

Celý článek o japonském šermu jsme zkrátili o historickou kapitulu a rozdělili do čtyřech částí. První díl (květen - červen 2020) obsahoval osobní konfesi autora článku a kapitoly o kendžucu v Čechách a historii škol Kašima šin rjú. Druhý díl (červenec - srpen 2020) se věnoval rozboru obecných pojmů jako jsou bugei - budžucu - budó a evoluci do jejich dnešní podoby. Třetí díl specifikoval samotnou disciplínu, jak ji dnes představuje mezinárodní organizace ISBA a domovské centrum v Japonsku, a pokračoval výčtem základních konceptů, pojmů a myšlenek japonského budó. Cyklus článků nyní ve čtvrtém díle pokračuje popisem školy a cvičebních forem Kašima no tači a uzavírá se zamyšlením nad otázkou „Proč si zvolit disciplínu kobudó?“

... KAŠIMA NO TAČI

V předchozím textu jsem zapomněl zdůraznit skutečnost, která je podstatná pro všechna japonská bojová umění. Důraz na zdvořilé chování, které je obecně charakteristické pro celou japonskou společnost a kulturu, a zvláště v bojových situacích klade enormní pozornost na tradici, morálku a etiketu. Pro samuraje platil kodex (bušidó) vyjádřený

také v konceptu **godžó** (pět podmínek), které jsou mimo jiné přínosem konfuciánské filosofie. Tyto podmínky „člověčenství“ **nin – gi – rei – či – šin** nás odlišují od zvířat a dávají nám právo nazývat se „lidskými bytostmi“. Jako první je uváděna lidskost či blahosklonnost (nin), následovaná pak spravedlností (gi), etiketou (rei), poznáním (či) a důvěrou (šin), pokud není první podmínka

V zahradě Šiseikan dódžó 2016
– sensei Inaba opravuje

spojena s každou z dalších čtyř, může způsobit opačný efekt. Spravedlnost se může stát nelibostí, etiketa se promění v úslušnost, poznání povede špatným směrem a důvěra zůstane slepá.

Základní etiketa je všem disciplínám budžucu i budó v podstatě společná. Má vést k dosažení správného mentálního přístupu studentů i učitele v celkovém přístupu k tréninku. Je vyjadřována mj. v **rei** (úklona) v různých postojích nebo posedu (seiza), vůči učitelům i kolegům v průběhu celého tréninku. Na začátku i na konci je prokazována úcta k tradici úklonou směrem k **šómen** (čelní stěna), před kterou bývá **kamiza** (oltář) a zavěšené svitky (kaligrafie) s různými tématy. V disciplínách praktikujících především budó je vztah k tradici vyjádřen i přítomností portrétů zakladatelů disciplín.

Kendžucu KŠR (ale i jiná budžucu) úzce souvisí s šintoismem a vztahem ke kami a přírodě. Na čelní stěně dódžó nebývají individuální portréty a kamiza je umístěna výše než obvykle, aby pohled směřoval nahoru k bohům, a tvoří ji zelená větvička jako pouhý kousek přírody. S šinto souvisí i tleskání během

společných pozdravů v seize, které se např. v aikidó nepoužívá. Před každým „souborem“ v sériích kata Kašima no Tači se partneři, kteří drží v rukou zbraň, pozdraví na vzdálenost, kterou určí setkání špiček mečů. Poklesnou v kolenu (pozice sonkjó) a meč v pravé ruce „odloží“ na podlahu, ukloní se, po té se s mečem zvednou, rozdělí si role a teprve pak začnou s vlastním nácvikem. Totéž, jen s pomyslným zasunutím meče za pásek, následuje po ukončení kata nebo celé série a následnou společnou úklonou v postoji. Podobný, ale komplikovanější, je v Šinto Musó rjú džódó pozdrav **kazarí**, tj. specifická forma při iniciaci a ukončení kata, při které džó a bokken vytvoří na zemi jakýsi ornament, partneři se vzdálí, ukloní, přiblíží atd., kterou nalezneme v různých obměnách i v jiných školách.

Kašima no Tači stále dodržuje tradice korjú tak, aby mohly být zvládnuty jako živé, dynamické a efektivní budó. Důraz je kladen nejdříve na koordinaci těla, pak kultivaci ducha a lidství, nakonec pak dosažení porozumění tvůrčím fenoménům vesmíru. Zatímco Kašima šin rjú přijala a vytvořila formu, Matsumo

Bizen no Kami rozvíjel myšlenku (pojem) techniky, kterou si připomeňme: „Iči no tači“ = akce, zbraň, tělo a duch jsou spojeny v jednom přesném okamžiku. Tato technika reprezentuje fyzické vyjádření, které se přibližuje umění meče na základě aplikace pěti zákonů (goko no hodžo) popsanych a známých jako:

dosei ittai – pohyb a nehybnost tvoří jedno:

ani při nejrychlejším pohybu nesmí být narušen klid ducha a stabilita těla

kihacu ittai – tvorba a vyjádření tvoří jedno:

soudržnost akce jejímž cílem je odstranit čas mezi úmyslem a jeho realizací

kobo ittai – útok a obrana tvoří jedno:

útok a odvěta budou odhodlané jen pokud vycházejí z centra (tanden)

kjódzicu ittai – prázdnota a přítomnost tvoří jedno:

prázdná mysl ve spojení s plnou akcí v přítomnosti

in'jo ittai – jin a jang tvoří jedno:

vyváženost pravé a levé paže, nezávislost jedné na druhé a jejich sjednocení

a mohutnější než obvyklý bokken, a jeho **cuba** (dřevěná kulatá záštita) je tlustá a větší než obvyklá (z kůže nebo plastu). Tam, kde je možný a žádoucí kontakt zbraní s tělem, se používá **fukurošinaí**, což je bambusový šinaí jako v kendó potažený bílou kůží. Pokud se cvičí s kovovou zbraní, možná jen pro úplné začátečníky je přípustné cvičné iaitó, jinak se používá **šinken** (ostrý meč). Ten se ve vrcholné mistrovské formě používá i pro cvičení kata ve dvojicích.

Zásadní výuka šermu Kašima no tači probíhá, jako u všech kendžucu, prostřednictvím formálních cvičení. Nácvik kata, tj. **kata keiko ve dvojicích a v 6 sériích**, by byl nesmyslný, až nemožný, bez současně a nikdy nekončícího procvičování samostatně prováděných technik.

To platí pro cvičení všech kata bez ohledu na jejich pokročilost a úroveň studentů. A teprve o hodně později lze připustit konstatování, že v nejpokročilejším tréninku Kašima no Tači mohou být techniky v kata považovány za flexibilní vzory bez pevně určeného rámce. Při cvičení forem kata pak nejde jen o nácvik řady předepsaných až rigidních pohybů.

Šinken v battódžucu (Takaši Araya & Okuda)
na Semináři ISBA Stará Wies 2019

Permanentní nácvik velkého diagonálního seku samostatně (tandoku dosa) nebo ve dvojicích (sotai dosa) je v každém případě klíčem ke všem technikám a k pochopení Kašima no Tači. Sek **kesa giri** je považován za samou podstatu japonského šermu. Důležitou roli v historii válečného meče hrála, s ohledem na humánní zabítí jedním sekem, účinnost diagonálního seku na protivníky v brnění a helmici. Později v soubojích samurajů to platilo i pro neúčinnější sek na tělo oponenta bez brnění. Také v disciplínách džódó (ŠMR), pro které je zásadní a reálnou zbraní dřevěná kulatá tyčka používaná jako delší meč. Seky či vlastně údery džó (honte, gjakute, hiki otoši uči aj.), které je drženo oběma rukama, jsou v naprosté většině vedeny po diagonální linii. V „menším“ provedení jsou seky po diagonále součástí řady dalších disciplín i beze zbraně, např. sek hranou ruky vedený ze strany na spánek či krk protivníka (jokomen uči v aikidó nebo šutó v karatedó).

Impuls pro velké spirálovité pohyby meče Kašima no Tači

vychází z tělesného centra **seika tanden** (představa rotující nekonečné koule). Koncept **čúšin**, tj. cíl vybudovat silné centrum soustředěním se na spodní část těla, snižováním těžiště a zesílením pozice nohou spojených se zemí, se procvičuje podobnými cviky (šikofumi), jako se provádějí v sumó („zápas bohů“). Ve spojení s konceptem **jawara**, tj. cíl relaxovat horní část těla uvolněním kloubních spojení a svalů končetin, krku a zad, dávají seku **kesa giri** maximální účinnost. Sek je veden na soupeře zleva i zprava a je nacvičováno z **kami hassó**, tj. z vysoké pozice meče vedle hlavy. V podobné pozici hassó no kamae u jiných škol kendžucu jsou ruce v nižší pozici a cuba je v úrovni úst. Možná stojí za poznámku, že název této pozice odkazuje na princip božství (kami). Pohyb meče odtud pokračuje po spirále kolem a nad hlavou, špička (kissaki) meče směřuje co nejvíce nahoru a do dálky a s koncem rukojeti (kašira) je celý meč sjednocen se seika tanden (princip haragei). Celé kesa giri (**kiri sage**) je

pak zakončeno ve spodním **šimó hassó** před sníženým zpevněným centrem a se špičkou meče směřující k zemi a do strany. V podobné pozici gedan waki kamae u jiných škol kendžucu je meč umístěn více podél boku s ostrím (ha) natočeným více do strany. Ze spodní pozice s ostrím směřujícím (hasudži) nahoru může meč sekat diagonálně v obráceném směru (**kiri age**) ve smyslu **gjaku kesa giri**.

V šimó hassó Kašima no Tači nejde o držení meče v pozicích jako u jiných škol (např. „plnější“ gedan no kamae nebo „prázdňější“ hodoku). Jen malá změna otočením ostrí do neagresivní polohy a přiblížením rukou k tělu vytvoří pozici meče u nohy („na stehně“) s názvem **mu kamae** (mu = nic, tj. „prázdny“ postoj). Ve většině šermířských škol (např. zmíněné Šintó rjú) je pro práci ve dvojici na bezkontaktní vzdálenost používána pozice (výzva) v **seigan no kamae**. Meč v tomto případě držen před tělem mírně šikmo, tj. rukojet (cuka) a kašira směřují do boku (nikoli k pupku) a kissaki míří do očí partnera. V aikidó (systém aikiken), ale v jiných školách pracujících s mečem, je obvyklá samostatná pozice s držení zbraní kolmo před centrem těla a ve dvojici pro jejich „harmonické“ spojení je typické setkání (ki awase) v oblasti (monouchi = zasahující část meče) pár cm od špičky meče. V kata kendžucu ŠMR proti sobě partneři postupují (ne vždy) v pozici hassó a po vzájemném kolmém seku vedeném na hlavu (šómen) či ve smyslu na celé tělo (kiri oroši) se setkají v pozici spojení mečů po seku v kiri awase. V kata Kašima no Tači, ať již nablízko nebo na vzdálenost, zaujímá „útočník“ (aite, jinde učidači, ukedači) nebo a většinou pokročilejší (senior, učitel) okamžitě kami hassó a „obránce“ (šite, jinde šidači), který se učí a aktivně provádí techniku, zaujímá mu kamae. Po setkání mečů zaujme jeden nebo oba aktéři pozici s názvem **kurai tači**. Tuto pozici meče a postoj těla lze jen těžko, ostatně jako všechny předchozí „technické momenty“, slovy popsat. Snad jen, že postavením paží,

Sensei Minoru Inaba - cvičení v Šiseikan džódó 2016

držením meče (cuka je více do strany) a hlouběji v délce meče (cuba je blíže místa spojení mečů) umožňuje neagresivní (meč neohrožuje) dokonalou kontrolu těla i útoků protivníka než tomu je u zmíněných **ki awase** (pouhé spojení) nebo **kiri awase** (spojení sekem).

Samostatný a nekonečný (vždyt podle mistrů z tisíce seků je jen pár těch „pravých“) nácvik seků kesa giri probíhá z obou stran na místě v pravém (migi) nebo levém (hidari) postoji (hanmi). Samostatná cvičení se pak rozvíjí na linii s přemísťováním (ajumi aši) nebo ve dvojicích, kdy partner své bokutó nabízí jako náhradu za část svého těla, na níž je pak veden útok (v karatedó se takto používá makiwara). Nastavená zbraň je technikou kesa giri srazena tak, že bokutó drženo jen jednou rukou diagonálně špičkou k zemi odletí hluboko do strany a dozadu. Horní část těla se s nárazem musí uvolnit (jawara) tak, aby absorbovala sílu seku v jeho maximálním provedení. Pokud by bokutó bylo drženo dvěma rukama a tělo by se neuvolnilo, došlo by ke zranění (rameno) a hlavně k totálnímu narušení stability pevného postoje. Pokud to prostědi umožní, nácvik kesa giri a gjaku kesa giri v linii

probíhá nejlépe v přírodních podmínkách, kde přemísťování na nerovném podkladu přináší zcela jiný pocit stability těla v hlubokých postojích.

Při cvičení ve dvojicích se zbraň, není-li požadován únosný kontakt s tělem nebo jeho částmi (paže, předloktí atp.), musí zastavit těsně před cílem, např. pár milimetrů ze strany před hlavou (obojím, okem) či tělem partnera. Smysl a reálná účinnost úderu však leží až za tímto cílem, nemluvě o sražení meče úderem džó v džódó vedeného na bezpečnou vzdálenost s imaginací seku kesa giri na celého soupeře (nejen jokomen uči). Dopustím se na tomto místě odvážného tvrzení, které se bude týkat aikidó. Mimo partiikulární techniku úderu (seku) rukou nazývanou jokomen uči, která je vedena diagonálně na hlavu (spánek, krk), je sám princip diagonálního seku kesa giri součástí a podstatou téměř všech technik aikidó (ve smyslu úrovně, směrů, vychylování, destabilizace aj.).

Nedílnou součástí kendžucu Kašima no Tači je i **battó-džucu**, při kterém se tasený šinken pohybuje v technikách kesa giri a gjaku kesa giri po velkých spirálách a v detailech jejich provádění jsou techniky uvolněné a méně formální,

až improvizované, než tomu bývá při práci s mečem ve školách iaidó. Typickým příkladem je opět pohyb na linii a seky mečem do různých směrů, ale i na místě s otáčením těla do osmi směrů (happo giri). V aikidó existuje podobné cvičení, ale seky jsou prováděny vertikálně a jiný je i pohyb těla (tai sabaki), které se při nich přemísťuje do osmi směrů s přidanými kroky (irimi sabaki). Jako **iaidžucu** se ve dvojicích cvičí několik způsobů tasení meče (zprava, zleva, v centru protivníka a napadení zezadu) proti již obnaženému útočícímu meči.

Naprosto specifickou praxi představuje kata s názvem **ha-**

rai no tači, při které je meč od boku v neobvykle nízkém postoji s chodidly těsně za sebou pomalu vodorovně tasen aniz zasahuje (na rozdíl od prvního seku nukite v iaidó), ukázán ve vzpřímeném postoji v pozici vedle pravého boku, aby pak s výkrokem do hidari hanmi a pohybem po spirále spojující diagonální seky (gjaku a kesa) prokázal v jednom sjednoceném dynamickém kesa giri svou maximální funkčnost a účinnost (schopnost realizovat myšlenku a rozhodnutí zabít).

Po stažení levé nohy dozadu v pozici migi hanmi následuje pomalý vertikální pohyb meče zleva doprava, při kterém se

realizuje myšlenka otevření těla i srdce a pak následuje dynamičtější zasunutí meče do pochvy (saja). Spirituální obřady **misogi no harai** představují jakousi rituální očistu prostoru, těla, ducha a myšlení, a jsou součástí japonské tradiční kultury a šintóismu. Najdeme je v různém provedení i v japonských bojových uměních, např. v aikidó jako tori fune undó (společné „veslování“ s kiai), v kendžucu (ale i v karatedó) ve formě třesení spojených rukou před centrem (furi tama) pod vodorovně za východu slunce, v sumó (zápas bohů) při „dupání“ v širokém nízkém postoji spojeném s obětováním rýže kami. Takovým rituálem je i harai no tači a zároveň odkazuje k prastaré až esoterické myšlence (iči no tači) a génia meče z Kašima Džingú.

Verbální instrukce (**kuden**), které provázejí praxi a výuku kendžucu, ale i všech dalších japonských bojových umění, pro které je důležitý vztah a přenos myšlenek mezi učitelem a žákem, oživují a dávají smysl cvičení. Díky tomu je zaručen úplný přenos technik, jejich smyslnost a správnost provedení tak, aby byl jasně pochopen jejich význam a smysl podle filozofie a zacílení té které disciplíny a školy.

Staré školy se někdy bránily konkurenci, aby při pouhém či náhodném sledování školy v akci nemohla soupeřící škola kopírovat tajemství a zásady jejich technik, proto někdy úmyslně skrývaly různé aplikace uvnitř svých tréninkových forem.

Misogi harai pod vodopádem hory Mitake San 2013 - M. Kodym

Iaitó, fukuróšinaí, bokuto, bokken

A krom toho samostatné tréninkové formy bez vysvětlení, a zvláště kata ve dvojicích, nemohou z praktických důvodů odhalit velké množství možných variací a technických aplikací, které se zdánlivě neliší jedna od druhé a zahrnují samy v sobě základy každé další techniky školy. Všechna korjů i výuku Kašima no Tači, zvláště při delších soustředěních nebo pobytech v Šiseikan Budó dódžó, provázejí přednášky k rozdílným tématům (technika a její provedení, pojmy a jejich význam, spirituální i pragmatické principy apod.) často ve spojení s nákresy a grafy k tématům a s výkladem významu japonských znaků (kandži). Během běžného tréninku učitel předvádění technik doplňuje ústním výkladem méně a v disciplínách se zbraněmi žák zásadně vůbec nemluví. Představy studentů, jako např. „přišel jsem si zacvičit“ nebo „ani jsem se nezpotil“, občas při aikidó vedou až ke kritice učitele, který „příliš vysvětluje“ nebo k vzájemné konverzaci studentů během cvičení na tatami. Jako nevhodné však ani k etice a disciplíně v aikidó, natož do kendžucu či džódó aj., takové „návyky“ a způsoby rozhodně nepatří.

... KAŠIMA NO TAČI – KENDŽUCU KATA

1 / kihon tači = 5 kata na blízko (tači ai) z pozice obou v migi hanmi s mu kamae (aite i šite) / tato základní série je destilovanou podstatou výuky všech technik školy, praktikuje se na začátku každého tréninku a ani po desetiletích je nemožné vyčerpat všechno to, co je v jednotlivých kata obsaženo

2 / ura dači = 10 kata ze velké vzdálenosti a z pozice obou v migi hanmi s mu kamae (šite) a kami hassó (aite) / dvojice se k sobě přibližuje (juki ai) na linii z dálky cca šest kroků a po třech etapách přiblížení a zkracování vzdálenosti z původně velké (toma), na střední (čikama) před posledním krokem (issoku ittó), až na vzdálenost k přesnému zásahu (učima), techniky meče provádí ve spojené s aktivní iniciativou (sen-no-sen) / to má vést k pochopení strategie

Šinken v battódžucu (Takaši Araya & Okuda) na semináři ISBA Stará Wies 2019

technik školy, které nejsou reaktivní na rozdíl od strategie proti již spáchanému útoku / kontrola partnera v začátku útoku, studium pozic těla (centralizace ve smyslu haragei) ve spojení s načasováním a vzdáleností (maai)

3 / aišin kumi tači = 5 kata na vzdálenost jednoho kroku ze zadní nohy z pozice obou v hidari

hanmi s šimo hassó / po prvním kesa giri se oba meče setkají v kurai tači, pak následují další seky a techniky, spojené se změnou pozice a kroky / má vést k harmonii ducha a dvou mečů, kdy obě strany po spirále sjednocují meč s původním tokem ki / studium a kontrola situací, kdy obě strany se pokusí proti sobě použít stejnou techniku a trvají na použití stejných pohybů jeden proti druhému, než šite situaci změní a vyřeší

4 / džissen kumi tači = 10 kata na blízko začínají z podobných pozic jako kihon tači / rozvíjejí se stejně nebo do jiných sekvencí / to má vést k pochopení strategie

je partikulárně použit v několika technikách předchozích kata), šite převzeme kontrolu a případně odebere druhý meč (podobně jako v technikách tači dori v aikidó)

Pokud se vám podařilo článek dočíst až do konce a snad i trochu porozumět tomu, co je to budó, kobudó či kendžucu, třeba dostanete chuť je někde na vlastní oči vidět a třeba i vyzkoušet na vlastní kůži. Na úplný závěr článku se pokusím odpovědět na otázky, které by si každý skutečný zájemce měl již zpočátku položit: „Proč si zvolit a věnovat spoustu času právě disciplíně kobudó a jaké jsou moje ambice?“

Pro nás „západany“ není vůbec jednoduché pochopit japonské kobudó. A pokud se pro některou z jeho cest rozhodneme a začneme ji cvičit, je pak otázkou, jak dlouho na cestě setrváme. Hned od začátku máme a pokládáme si spousty otázek, na které se nám nedostává vůbec, a nebo jen částečných odpovědí. Rigidnost a strohost studia již zpočátku vydrží jen málo lidí, i pokud vydrží dostatečně dlouho tak, aby se výsledky vynaloženého úsilí či

komplexnější pochopení mohly konečně dostat, stává se, že cestu opustí neboť je přestane uspokojovat. Rozměř života, který známe, chápeme a ve kterém se pohybujeme, je ne vždy jednoduchý, ale komfortní a najednou se značně odlišuje od hlubších a širších dimenzí bojových umění, na které při studiu narážíme. Všeobecné motivace, které nás přivedly k studiu kobudó, nenacházejí naplnění a začne se zdát, že další studium žádnou z těch motivací nesplňuje. Na první nebo kratší pohled to tak může vypadat. Avšak jen dostatečně dlouhá zkušební perioda a ještě delší, až celoživotní pobyt na námi zvolené cestě nám poskytne důkaz, že vnitřní hloubka studia kobudó může motivace splnit a uspokojit naše ambice.

AMBICE 1

– UMĚT SE UBRÁNIT

Kobudó se jeví na první pohled jako nepravděpodobný a zdoluhavý způsob jak naplnit požadavky na sebeobranu. Války nevedeme a „staré“ zbraně v pouliční boji až na výjimky

nepoužíváme. Výstřel z pistole nebo pepřový sprej jsou v realitě našich běžných životů mnohem efektivnější. Skutečná sebeobrana ale vyžaduje nepoužívat násilí a nezpůsobit za každou cenu destrukci útočníka. Kobudó nemá žádná tajemství, jen předem připravené formy a cvičení, které kladou větší důraz na mentální postoj než na technické a fyzické aspekty boje, což by mělo platit i pro sebeobranu. Znalost svého místa, tolerance a respekt k ostatním podpořené přísnou osobní disciplínou, jsou faktory i důsledky dobrovolné volby. Měly by pěstovat klidný a vyrovnaný charakter člověka, který nevede k otevřenému konfliktu a může předejít nebo zabránit střetu s nestálým a násilným charakterem agresora.

AMBICE 2

– VYŽÍT SE FYZICKY A SPORTOVNĚ

Kobudó vyžaduje mnoho let učení, než vyprodukuje uspokojující aktivitu ve smyslu dosažení dostatečného fyzického vyžití. Plavání, běh, jízda

na kole či na lyžích apod. mají dříve a větší fyzickou hodnotu a přinášejí větší uspokojení. Cvičenec kobudó takové ambice naplní svou všestranností, dobrou fyzickou a duševní formou, připraveností vyrovnat se se stresem a schopností reagovat v perfektních koordinovaných pohybech, které zaručí přesnost jeho akcí. Sportovně soutěžit sice nemůže, ale ocenění za jeho úsilí se mu dostane. Jeho tělo, klouby, šlachy, svaly budou fit a jeho duch mladý, dokud mu to přirozené podmínky stárnutí dovolí.

AMBICE 3

– NAJÍT A PROŽÍT SI SEBEDŮVĚRU

Kobudó nenabízí zápas, vavříny, medaile a tituly pro vítěze, nemá nic, co by jedince dělalo slavným. Postrádá opojná vítězství a nepodporuje pocity a přesvědčení, že je někdo nejlepší a jiný za nic nestojí. Opravdová sebedůvěra cvičence kobudó vyrůstá z jistoty, že je schopen poprat se s oponentem, který spočívá kdesi hluboko uvnitř jeho osobnosti, a vítězit nad vlastním ego.

AMBICE 4

– HLEDAT SI IDENTITU VE SKUPINĚ

Kobudó samo o sobě obvykle nepřináší intelektuální zážitky z nekonečných profesních diskuzí (i když na technické téma se nekonečně vedou), neláká k probdění noci a nenabízí skupině společnéžitky podobného druhu. Strohost disciplíny, která vyžaduje náročná cvičení a úsilí s maximální koncentrací, cvičence kobudó spíše opotřebují a obvykle pak vyhledávají spíše klid a mír. Společenská a společná pouta mezi cvičenci bojových umění jsou neobvyklého druhu, který můžeme přirovnat třeba k námořníkům na jedné lodi nebo horolezcům na jednom laně. Společná zkušenost, stejný zájem a podobnost ambic spojují lidi bez omezení pohlaví, věku a profesí, společně strávený čas a vzájemná komunikace jsou o to přínosnější.

AMBICE 5

– USPOKOJIT SVÉ KULTURNÍ ZÁJMY

Kobudó, ač především řeší boj a s ním spojená nebezpečí,

má více než fyzické a technické stránky svou intelektuální tvář a kulturní pozadí.

Samozřejmě, cesta k získání kulturních znalostí o Japonsku může být snadnější a rychlejší skrze knihy, filmy a moderní média. Důkladné zkoumání základů a ducha kultury, našemu naturelu v podstatě vzdálených, naše prožívání minulosti japonské reality, navíc i fyzickou činnost, jsou při studiu a praxi kobudó poněkud jiného a kvalitnějšího druhu.

Skutečně porozumět kterékoli disciplíně bojových umění znamená cvičit pravidelně a dlouho, aby se vám dostala pod kůži, a ve smyslu budó i tak žít, aby se nakonec stalo součástí vašich běžných životů. Kašima no Tači máte možnost studovat zatím jen v Praze a časem třeba i jinde, záleží jen na vás.

Šintó Musó rjú džódó můžete také studovat v Praze (ale i jinde) ... potřebné informace naleznete na www.aikido-kenkyukai-praha.cz

MIROSLAV KODYM
Foto: archiv autora

| STUDENT | AGENCY |
STUDIUM

WORK & TRAVEL
★ ★ ★ USA 2021

ZAŽIJ TO NA OSTRO!